

DIANA: Náš pamětník Jiří Soukup se narodil 29. srpna 1953 v Praze. V rodině bývalého živnostníka. Většinu života prožil v Klecanech

„neměli rodiče rádi komunisty v žádném případě, protože jak tátovi sebrali živnost tak matce

hospodářství (6:28 – 6:40)

„to bylo malý hospodářství, dvě kravky a nějaký dobytek. I to jim sebrali. Představ si to, že se staráš o tu kravku, o dobytek a teď přijde nějaký, já nevím jak to říct, a řekne ty kravky si berem. Teď je odváží a odvezou si je do nějakýho jinýho chlíva a teď se tam o ně stará někdo, kdo v životě se o dobytek nestaral. (17:51 – 18:18)

„babička vyprávěla, jak ji nějaká známá říkala, prosimtebe, protože ty kravky měly jméno a k těm se chovali jak k rodinnému příslušníkovi tyhleto hospodáři, ani se tam radši nechod' dívat. Tam pláčou zvířata, jsou ve strašným, nikdo jim nevykydá, nikdo je pořádně nevydojí, to je prostě něco strašnýho. (18:25 – 18:47)

LINDA: Jiří Soukup raději vzpomíná na lumpárny, které se svým celoživotním kamarádem Gustavem prováděli. S rodiči jezdil často na výlety po celé republice. A pak se podívali i dál.

„Bylo to v pětadesátym roce to byla dovolená v Jugoslávii, to bylo - Jugoslávie.“ (4:55 – 5:22)

LINDA: Okupační vojska si mohl prohlédnout pěkně zblízka:

„Za Klecanama, za vesnicí na poli vzádu tam bylo nebudu říkat tisíce, ale stovky a stovky vojáků a desítky kanónů nabitý a namířený normálně na Prahu.“ (16:40 – 17:12)

DIANA: V té době čekala i Jiřího Soukupa vojenská uniforma.

Jako zaměstnanec Vojenských staveb mohl mít vojnu zkrácenou. Znamenalo to skoro dva roky práce s minimálním platem.

“A tak jsem se s nima dohadoval, že to je málo peněz, řekli jestli se ti to nelíbí, můžeš jít klidně na vojnu (10:19 – 11:01)

„až jsem jednou řekl, víte co? Já jdu na vojnu“ (11:03 – 11:06)

LINDA: Po návratu založil rodinu a věnoval se stavbě rodinného domu. Nejvíc vzpomíná na nedostatek

stavebního materiálu v prodejnách stavebnin a plýtvání na stavbách. Sametovou revoluci vnímal, jak sám říká, jako už hodně dospělej.

„Měl jsem obavy, že se to nepovede. Strach z toho byl, když byly začátky tak vzpomínám, když bílý přílby vyrazily, (25:44- 25:55)

Většina lidí utíkala, včetně mě, já se přiznám, já jsem tam odsad' utek. (26:27 – 26:33)

DIANA: O to více oceňuje ty, kteří neutekli. Tenkrát i dnes, např. v Bělorusu.

V současné době se věnuje odpočinku a celoživotnímu koníčku, jízdě na motorce.

„Pokud možno buďte na sebe hodný, pomáhejte si, makejte neflákejte se a když budete mít štěstí

že budete aspoň trochu zdraví, tak jde všechno“ (29:30 – 29:41)